

въ заемъ, съ условие да му бждатъ тѣ повърнати въ разстояние на десетъ години — първитѣ петъ години безъ лихва, а за останалитѣ съ умѣрена лихва. Протоколътъ за това билъ подписанъ отъ 116 души колонисти. Но докато се уреди покупката и започне заселването и изграждането, голѣма частъ бѣжанци, и то по-състоятелнитѣ, напустнали Беряска и се прѣснали по Букурещъ, Браила, Галацъ и други градове, а пѣкъ и самиятъ Антонъ Ивановъ се разочаровалъ извънредно отъ несъгласия и ежби помежду имъ. И на 30 мартъ 1831 г. благородниятъ сливенецъ отправилъ писмо до тѣхъ, въ което изказвалъ досадата си отъ всичко преживѣно между колониститѣ и оттеглялъ предложението си. „Мили ми съотечественици!“ пишелъ покровителътъ на Берона, Селимински и толкова други учени българи. „Като виждамъ тѣзи противни дѣла и взаимни преследвания, нѣмамъ охота да ви помогна, защото вие не желаете своето добро, а воювате за общо зло. Впрочемъ, виновнитѣ нека бждатъ отговорни и предъ Бога и предъ човѣцитѣ. Азъ, братя, решихъ да се отдалеча отъ васъ, та каквото искате, правете. Известно ви е, че това, което искахъ да ви направя, бѣше за моя вреда, а не за моя полза. Други загуби азъ не ща да търпя вече. Доста пари изгубихъ и не желая да изгубвамъ и живота си за такива непризнателни хора.“

Като виждалъ непостоянството на своитѣ сънародници-емигранти, едни отъ които, забравяйки опасноститѣ, искали да се завърнатъ въ Турско, други да се преселятъ на подобри мѣста, а трети да останатъ въ Беряска, но при условие да бждатъ тутакси собственици, Антонъ Ивановъ прехвърлилъ купения имотъ върху нѣкой си Баронъ Христофоръ Сакеларий, безмилостенъ и лукавъ експлоататоръ. Сливенецътъ Мавруди Балсамаджи, съ помощта на брата си ренегатъ Панайотъ Киприанидесъ, гръцки учителъ въ Букурещъ, отцепилъ стотина семейства отъ Беряска и ги заселилъ въ селото Дудещи при Букурещъ, което било мушия на болярина Каминаръ Мосху. Но, не минало много време, простодушнитѣ сливенци разбрали, че Мавруди билъ шарлатанинъ, а Мосху експлоататоръ, и едва съ много разходи се освободили отъ писмено поетитѣ задлъжения, които ги превръщали въ истински роби. Друга частъ бѣжанци се настанили въ мушията на Скарлатъ Барнинеску, село Трешори при Плоещъ. Но и тѣ си